

Sygn. akt I C 583/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Emilia Racięcka

Protokolant: stażysta Agata Wójciak

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2020 roku w Łodzi

sprawy z powództwa A. W.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę i ustalenie:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 950 złotych (dziewięćset pięćdziesiąt) z ustawowymi odsetkami od dnia 20 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku należą się ustawowe odsetki za opóźnienie;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.800 złotych (dwa tysiące osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu od oddalonej części powództwa;
4. zwraca powódce ze Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwotę 135,60 złotych (sto trzydzieści pięć 60/100) z zaliczki uiszczonej w dniu 05/04/2018 roku – (...).

Sygn. akt I C 583/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 sierpnia 2017 roku powódka, reprezentowana przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 10.101,80 zł, w tym kwoty 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwoty 950 zł z tytułu zwiększonych potrzeb oraz kwoty 2.151,80 zł tytułem odszkodowania w związku z utraconymi i zniszczonymi w wyniku zdarzenia przedmiotami wraz z ustawowymi odsetkami od wszystkich kwot od dnia 20 listopada 2014 roku, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku z odsetkami ustawowymi za opóźnienie do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Powódka wniosła także o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku mogące powstać w przyszłości.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż w dniu 22 lipca 2014 roku doszło do kolizji drogowej, w której poszkodowana została powódka poruszająca się rowerem. Sprawca zdarzenia, kierujący samochodem osobowym korzystał z ochrony ubezpieczeniowej u pozwanego. W wyniku wypadku powódka doznała obrażeń ciała w postaci złamania nadgarstka i kości śródstopia lewej nogi, a także urazu wielomiejscowego.

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał powódce kwotę 6.500 zł tytułem zadośćuczynienia, kwotę 45,88 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwotę 534 zł tytułem odszkodowania za zniszczone w wyniku wypadku przedmioty. Powódka wskazała, że podczas wypadku zniszczeniu uległy przedmioty o łącznej wartości 2.685,80 zł w tym: rower o wartości 700 zł, telefon komórkowy za kwotę 960 zł, okulary korekcyjne za kwotę 657,80 zł, trampki za kwotę 360 zł, rajstopy za kwotę 8 zł. Wobec przyznania na rzecz powódki przez pozwanego kwoty 534 zł, powódka dochodzi z tego tytułu kwoty 2.151,80 zł.

/pozew k. 2-4, pełnomocnictwa k. 5/

W odpowiedzi na pozew z dnia 26 września 2017 roku pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że widzi możliwość ugodowego zakończenia sporu. Zakwestionował powództwo co do wysokości. Przyznał, że w toku postępowania likwidacyjnego przyznał i wypłacił na rzecz powódki kwotę 7.079,88 zł, w tym kwotę 6.500 zł tytułem zadośćuczynienia. Pozwany zakwestionował roszczenie powódki o odszkodowanie z tytułu zniszczonych przedmiotów ponad kwotę 534 zł wypłaconą powódce w toku postępowania likwidacyjnego. Zakwestionował także roszczenie powódki o odsetki wskazując, że ewentualnie należałyby się dopiero od daty wyrokowania.

/odpowieź na pozew k. 38-40, pełnomocnictwo oraz odpis KRS k. 41-48/

Do zamknięcia rozprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 lipca 2014 roku w miejscowości G. powódka uległa wypadkowi komunikacyjnemu, jadąc rowerem została potrącona przez samochód. W miejscu zdarzenia nie było pobocza, a powódka jechała jezdnią. Sprawca zdarzenia wyprzedził dwa pojazdy jadące z przeciwka i w tym momencie doszło do potrącenia powódki – rowerzystki.

/bezsporne, a także notatka k. 98, zeznania powódki protokół rozprawy z dnia 8 lipca 2020 roku k. 159 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół rozprawy z dnia 258 marca 2018 roku k.74-75/

Z miejsca zdarzenia powódka została przewieziona wezwaną karetką sanitarną do Szpitala w B.. W karetce założono powódce szynę transportową na nogę. Powódka trafiła na oddział ratunkowy. Po przeprowadzeniu niezbędnych badań u powódki rozpoznano powierzchowny uraz wielomiejscowy, stłuczenie nadgarstka i lewego łokcia oraz stłuczenie lewej stopy. Podejrzewano u powódki złamanie nasady dalszej kości promieniowej lewej. Powódce zalecono dalsze leczenie w poradni ortopedycznej, stosowanie leków zaldiar i nimesil.

Powódka kontynuowała leczenie w poradni ortopedycznej. W dniu 4 sierpnia 2014 roku powódce zdjęto szynę gipsową, którą nosiła około 2 tygodnie. Zalecono stosowanie leku traumon w żelu. Podczas kolejnych wizyt powódka zgłaszała bolesność okolicy śródstopia lewego w rzucie V-ej kości oraz lewego nadgarstka. Powódce zalecono ćwiczenia oraz żel przeciwbólowy. Powódkę skierowano na fizykoterapię oraz rtg stopy.

Na skutek wykonania u powódki zdjęcia rtg stopy rozpoznano pęknięcie nasady dalszej kości promieniowej lewej, złamanie podstawy V-ej kości śródstopia.

Podczas wizyty kontrolnej w poradni ortopedycznej w dniu 5 listopada 2014 roku powódka zgłaszała, iż dolegliwości nadgarstka lewego i lewego śródstopia utrzymują się. Powódce zalecono obuwie z twardą podeszwą oraz ćwiczenia. Powódka zakończyła leczenie i rehabilitację.

/dokumentacja medyczna k. 8v.-23, zeznania powódki protokół rozprawy z dnia 8 lipca 2020 roku k. 159 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół rozprawy z dnia 258 marca 2018 roku k.74-75/

Powódka poniosła koszty leczenia wizyt lekarskich w kwocie 850 zł. Powódka korzystała z odpłatnej pomocy medycznej, bowiem termin wizyty u specjalisty z zakresu ortopedii i psychoterapii w ramach NFZ wynosił około 6 miesięcy.

/faktury k. 25-29, zeznania powódki protokół rozprawy z dnia 8 lipca 2020 roku k. 159 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół rozprawy z dnia 258 marca 2018 roku k.74-75/

W czasie wypadku powódka była studentką i trwały wówczas wakacje. Ze względu na zdarzenie utraciła możliwość pracy zarobkowej, miała bowiem odbyć dwutygodniowe praktyki w zakładzie ubezpieczeń. Podczas zdarzenia zniszczeniu uległ rower górski powódki, telefon komórkowy (...), okulary korekcyjne oraz ubrania. Wypadek negatywnie wpłynął na samopoczucie psychiczne powódki. Powódka odczuwała lęk i miała problemy ze snem. Powódka odbyła kilka wizyt u psychoterapeuty. Unika jazdy rowerem i samochodem. Ze względu na unieruchomienie nogi i ręki powódka potrzebowała pomocy osób trzecich przy czynnościach higienicznych oraz przygotowywaniu posiłków. Powódka nie korzystała z rehabilitacji. Powódka odczuwa dolegliwości bólowe przy zmianie pogody. Urazy doznane wskutek wypadku były o tyle bardziej uciążliwe, gdyż dotyczyły lewej ręki, a powódka jest osobą leworęczną. Obecnie pomimo istnienia lęków powódka nie korzysta już z opieki psychologa.

/zaświadczenie k. 24, zeznania powódki protokół rozprawy z dnia 8 lipca 2020 roku k. 159 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół rozprawy z dnia 258 marca 2018 roku k.74-75/

W wyniku przedmiotowego wypadku powódka doznała stłuczenia lewego nadgarstka, złamania podstawy V-ej kości śródstopia lewej stopy. Cierpienia fizyczne spowodowane skutkami wypadku były średniego stopnia w okresie pierwszych 3 miesięcy po wypadku. Urazy doznane przez powódkę skutkowały długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu w związku ze złamaniem podstawy V-ej kości śródstopia lewej stopy na poziomie 2%.

Powódka w okresie pierwszych dwóch tygodni po wypadku wymagała pomocy innych osób w czynnościach życia codziennego w wymiarze około 3 godzin dziennie przy zakupach sprzątaniu oraz gotowaniu. W okresie następnych 6 tygodni pomoc wynosiła około 2 godzin dziennie i 1 godzinę w kolejnym miesiącu. Po 3 miesiącach po wypadku powódka nie wymagała już pomocy w czynnościach życia codziennego.

Uzasadnione były wydatki na zakup leków za kwotę 45,88 zł (k. 30). Powódka nie wymagała leczenia rehabilitacyjnego w związku z przeżytym wypadkiem. Rokowanie na przyszłość co do stanu zdrowia powódki jest dobre. Złamanie V-ej kości śródstopia stopy lewej zrosło się w granicach anatomicznych i powódka uzyskuje pełną wydolność lokomocyjną jak przed wypadkiem.

/pisemna opinia biegłego ortopedy k. 89-91, pisemna opinia uzupełniająca biegłego ortopedy k. 115-116/

Powódka zgłosiła szkodę pozwanemu. W zgłoszeniu szkody podała, że podczas wypadku uszkodzeniu uległ rower, trampki oraz ubrania powódki.

/zgłoszenie szkody k. 51-54/

Decyzją z dnia 17 października 2014 roku pozwany przyznał na rzecz powódki kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Decyzją z dnia 19 listopada 2014 roku pozwany przyznał na rzecz powódki dalszą kwotę 1.500 zł tytułem zadośćuczynienia, kwotę 45,88 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia oraz kwotę 534 zł tytułem odszkodowania za zniszczone lub uszkodzone rzeczy powódki, a konkretnie rower, obuwie oraz rajstopy. W pozostałym zakresie co do odszkodowania za zniszczone okulary i telefon pozwany nie uznał roszczenia.

/decyzja k. 59-60, 61-62/

Pismem z dnia 26 lipca 2017 roku pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko wskazując, że nie ma podstaw do zmiany decyzji w zakresie przyznanego powódce zadośćuczynienia i odszkodowania.

/pismo k.63-64, dowód nadania k. 65/

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym na podstawie zebranych w sprawie dokumentów, których prawdziwość nie została zakwestionowana, jak również zeznań powódki, którym sąd dał wiarę.

W zakresie ustalenia rozmiaru krzywd i poniesionej przez powódkę w wypadku szkody Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii. Ostatecznie opinie biegłych nie były kwestionowane. W związku z powyższym Sąd uznał opinię biegłego za rzetelną i wiarygodną, posiadającą walor pełnowartościowego źródła wiedzy fachowej niezbędnej do wydania rozstrzygnięcia w sprawie.

Na rozprawie w dniu 8 lipca 2020 roku Sąd pominął wniosek dowodowy o przesłuchanie w charakterze świadka H. W. oraz o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychiatry na podstawie art. 235² § 1 pkt. 5 k.p.c., jako zmierzające wyłącznie do przedłużenia postępowania. Strona powodowa od początku była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, który winien już przy pierwszej czynności procesowej tj. w pozwie złożyć wszelkie wnioski dowodowe w sprawie, zważywszy na fakt, iż nie było ku temu przeszkód na początkowym etapie postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W niniejszym postępowaniu bezspornym jest, że sprawca wypadku komunikacyjnego z dnia 22 lipca 2014 roku korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej zapewnianej przez pozwanego. Kwestią przedstawioną do rozstrzygnięcia przez Sąd był zatem w istocie zakres krzywd doznanych przez powódkę wskutek przedmiotowego wypadku i wysokość roszczeń.

Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Również zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z zm.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego są zobowiązani – na podstawie prawa – do odszkodowania za szkodę wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu. W sprawie niniejszej podstawą odpowiedzialności sprawcy szkody był przepis art. 436 § 1 k.c.

Przepis art. 444 § 1 k.c. przewiduje, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Stosownie zaś do treści art. 445 § 1 k.c. w takich wypadkach możliwym jest przyznanie poszkodowanemu odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (szkodę niemajątkową), wyrażającą się w doznanym bólu, cierpieniu, ujemnych doznaniach psychicznych. Utrwalonym w judykaturze i piśmiennictwie jest stanowisko, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i jako takie musi mieć odczuwalną wartość ekonomiczną, przy czym jednocześnie nie może być nadmierne. Do podstawowych kryteriów oceny w tym zakresie zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968, nr 2, poz.37; Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz.145; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, niepubl; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 238/80, OSNCP 1981, nr 5, poz.81; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03, OSNC 2004 r., nr 4, poz. 40).

Brak jest przepisów ściśle regulujących sposób wyznaczania wysokości należnego zadośćuczynienia. Podkreśla się, iż winno ono mieścić się w rozsądnych granicach – z jednej strony zadośćuczynienie powinno rekompensować doznaną szkodę niemajątkową (łagodzić skutki naruszenia zdrowia) – z drugiej jednak winno także odpowiadać aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Stanowisko to nawiązuje do linii orzecznictwa zapoczątkowanej orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1965 r. (OSP i KA 1966, poz. 92), w którym sformułowana została teza, że zadośćuczynienie powinno być umiarkowane (tak też Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 12.09.2002 r., sygn. akt IV CKN 1266/00, publ. Lex 80272, z 06.06.2003 r., sygn. akt IV CKN 213/01, publ. Lex 141396).

W niniejszej sprawie powódka w wyniku wypadku z dnia 22 lipca 2014 roku doznała krzywdy, wyrażającej się w doznanym bólu, cierpieniu i trwałym uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2%. Powódka doznała bowiem stłuczenia lewego nadgarstka oraz złamania podstawy V-ej kości śródstopia lewej stopy. Na skutek wypadku powódka była zmuszona leczyć się w poradni ortopedycznej i nosić usztywnienie na ręce i nodze. Powódka przyjmowała leki przeciwbólowe oraz wymagała pomocy osób trzecich w czynnościach codziennych. Rokowania co do stanu zdrowia powódki na przyszłość są dobre. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił jej z tytułu zadośćuczynienia kwotę 6.500 zł.

Uwzględniając okoliczności doznanej przez powódkę krzywdy, jej rozmiar oraz istnienie długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2%, Sąd ustalił, iż zadośćuczynienie w łącznej wysokości 6.500 zł przyznane i wypłacone na rzecz powódki przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego jest adekwatne do doznanej przez nią krzywdy w wyniku zdarzenia z dnia 22 lipca 2014 roku. W ocenie Sądu powódka nie zdołała udowodnić zasadności żądania kwoty zadośćuczynienia ponad wypłaconą już kwotę przez pozwanego. Wobec tego roszczenie o zadośćuczynienie podlegało oddaleniu w całości, jak w punkcie 2 sentencji wyroku.

Stosownie do treści art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego tytułu koszty.

Na tej podstawie Sąd zasądził kwotę 950 zł z tytułu poniesionych przez powódkę kosztów wizyt lekarskich oraz opieki osób trzecich uznając je za koszty bezpośrednio wynikające ze szkody poniesionej w wyniku wypadku z dnia 22 lipca 2014 roku. Powódka przedstawiła dowód poniesienia kosztów wizyt lekarskich oraz zakupu leków w łącznej kwocie 895,88 zł. W toku postępowania pozwany wypłacił na rzecz powódki kwotę 45,88 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia. Nadto ze zgromadzone w sprawie materiału dowodowego, a mianowicie treści opinii biegłego ortopedy jednoznacznie wynika, iż powódka potrzebowała pomocy osób trzecich w okresie pierwszych dwóch tygodni po wypadku w wymiarze 3 godzin dziennie, w okresie następnych 6 tygodni w wymiarze 2 godzin dziennie oraz w okresie kolejnego miesiąca w wymiarze 1 godziny dziennie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd będąc związany żądaniem pozwu, zasądził na rzecz powódki kwotę 950 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia, mając na uwadze art. 321 k.p.c.

Wobec powyższego Sąd orzekł, jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Odnosząc się do żądania powódki w zakresie odszkodowania za zniszczone rzeczy w wyniku wypadku z dnia 22 lipca 2014 roku w kwocie 2.151,80 zł, podlegało ono oddaleniu w całości jako nieudowodnione.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że w zgłoszeniu szkody pozwanemu powódka wskazała, że uszkodzeniu uległ rower, trampki oraz obuwie. W zgłoszeniu szkody nie ma informacji na temat zniszczenia czy też uszkodzenia okularów korekcyjnych i telefonu komórkowego. Nadto powódka nie udowodniła przedmiotowego roszczenia co do wysokości, choć stosownie do zasady wyrażonej w art. 6 k.c., ciężar dowodu spoczywał na powódce 6 k.c. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa bowiem na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 6 k.c. i 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Powódka nie podjęła inicjatywy dowodowej w celu ustalenia wartości uszkodzonych lub zniszczonych

przedmiotów podczas zdarzenia z dnia 22 lipca 2014 roku, co uniemożliwia Sądowi ocenę szkody po stronie powódki w tym zakresie. Nie może także umknąć uwadze, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał na rzecz powódki kwotę 534 zł tytułem odszkodowania za zniszczone rzeczy. Na marginesie, Sąd wskazuje, że powódka złożyła do akt sprawy fakturę na dowód zakupu telefonu komórkowego, który został uszkodzony w wypadku na kwotę 960 zł. Podkreślenie wymaga fakt, iż kwota ta stanowi o wartości nowego urządzenia, nie zaś wartości telefonu komórkowego będącego używanym w chwili zdarzenia i posiadającego wartość niższą niż w chwili zakupu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo w zakresie odszkodowania za zniszczone lub uszkodzone przedmioty jako nieudowodnione, o czym orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku.

Sąd oddalił żądanie ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku z dnia 22 lipca 2014 roku z udziałem powódki. Uwzględnienie tego żądania na podstawie art. 189 k.p.c. wymagało wykazania interesu prawnego oraz wysokiego prawdopodobieństwa wystąpienia dalszych, normalnych następstw wypadku. Tymczasem, jak ustalił Sąd na podstawie opinii biegłego ortopedy rokowania na przyszłość co do stanu zdrowia powódki są dobre. Powódka zakończyła leczenie, a złamanie V-jej kości śródstopia stopy lewej zrosło się w granicach anatomicznych i powódka uzyskała pełną wydolność lokomocyjną jak przed wypadkiem.

Powódka nie wykazała więc interesu prawnego w udzieleniu jej ochrony i ustaleniu skutków wypadku na przyszłość. Obecnie nie istnieje ryzyko pogorszenia się jego stanu zdrowia w przyszłości, ujawnienia się nowych schorzeń i urazów związanych z wypadkiem, co może również doprowadzić do konieczności poniesienia dalszych kosztów leczenia. Charakter oraz rozległość doznanych przez powódkę obrażeń, a także wdrożony proces leczenia umożliwiły zupełne zobrazowanie następstw wypadku z dnia 22 lipca 2014 roku. Brak jest zatem podstaw do uwzględnienia powództwa w tym zakresie.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.). Stosownie do przytoczonego przepisu dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od ubezpieczyciela z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 817 § 1 k.c. Jest to termin 30 dni od dnia otrzymania przez ubezpieczyciela zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, jest to termin 14 dni od wyjaśnienia tych okoliczności (art. 817 § 2 k.c.). Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności z art. 817 § 2 k.c. oraz ich zasięgu obciąża ubezpieczyciela (art. 6 k.c.). Również zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z zm.) ubezpieczyciel wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Z ustaleń poczynionych w toku postępowania wynika, iż decyzją z dnia 19 listopada 2014 roku pozwany przyznał na rzecz powódki ostateczną kwotę łączną z tytułu zadośćuczynienia i odszkodowania. Wobec tego o odsetkach od kwoty 950 zł tytułem odszkodowania Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu tj. od dnia 20 listopada 2014 roku, tj. od dnia następnego po dniu wydania decyzji przez pozwanego. Mając to na uwadze Sąd zasądził odsetki ustawowe od kwoty 950 zł od dnia 20 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. kierując się zasadą ich stosunkowego rozdziału. Wobec tego, że roszczenie powódki w kwocie 10.101,80 złotych okazało się zasadne co do kwoty 950 złotych, powódka wygrała proces w 9,5%, natomiast pozwany w 90,5%.

Na koszty strony powodowej, w łącznej wysokości 4.987,40 złotych, złożyły się: kwota 3.600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika – radcy prawnego, kwota 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, kwota 506 złotych tytułem opłaty od pozwu, zaliczka wpłacone na poczet wynagrodzenia biegłego w łącznej kwocie 1.000zł.

Na koszty strony pozwanej, w łącznej wysokości 3.617 złotych złożyły się koszty wynagrodzenia pełnomocnika – radcy prawnego oraz opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Mając na uwadze wyrażoną w treści art. 100 k.p.c. zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów, Sąd Rejonowy zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.800 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu od oddalonej części powództwa (pkt 3 sentencji wyroku).

Na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz.1025 wraz ze zm.) o kosztach sądowych w sprawach cywilnych sąd z urzędu zwraca stronie wszelkie należności z tytułu wydatków, stanowiące różnicę między kosztami pobranymi od strony a kosztami należnymi. W niniejszej sprawie powódka uiścił zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłych w kwocie 1.000 zł, która została zaksięgowana pod pozycją 500029301237. Z zaliczki tej pokryty został koszty wynagrodzenia biegłego w łącznej wysokości 864,40 zł. W związku z powyższym, na podstawie powołanego przepisu, Sąd postanowił zwrócić powódce różnicę między kosztami pobranymi a należnymi w wysokości 135,60 zł (pkt 4 sentencji wyroku).

Kierując się powołanymi powyżej przepisami i przedstawioną argumentacją prawną, Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji wyroku.